

Ds. G. Zomer – Richteren 15 : 16 - 19

(Oorspronkelijk gehouden op 06-07-1975; 2e preek van een serie van 3.

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters,

Wij mochten u in een vorige preek het Woord van God bedienen uit Richteren 13 over de geboorte van Simson, zijn levensaanvang en toen bleek ons dat in de levensaanvang van Simson de naam van Christus "Wonderbaar" is. Zo stelt de Engel des Heren zich voor aan Manoach, wanneer deze naar Zijn naam vraagt: "Wat vraagt ge naar Mijn Naam, die is immers Wonderbaar". Nu, de naam van Christus blijkt Wonderbaar en blijkt ook Wonderbaar te zijn, ook in de levensaanvang van de richter Simson.

Wij zongen aan het eind van de vorige preek de woorden van Psalm 36: "Bij U Heer is de levensbron. Uw licht doet klaarder dan de zon ons het heugelijk licht aanschouwen".

Nu, toen wij daar eindigden, daar beginnen we nu. De naam van Christus, dat is voor Simson (het zonnekind) de Levensbron. Christus, het geheim van zijn levensaanvang, maar dan ook zijn levensvoortgang - want Christus laat niet varen de werken van Zijn handen - en straks ook het geheim van zijn levensuitgang.

U kent het verhaal van Simsons sterven, maar daarover, zo de Here wil, in de volgende preek. U mag dat ook Simsons levensopgang noemen door de dood heen. Maar onze tekst wijst ons wel duidelijk aan: Simson de sterke held, richter en nazireeër Gods. Hij kan het leven bij zichzelf niet vinden, hij moet het zoeken buiten zichzelf, maar dan zal hij het ook vinden in Jezus Christus. Hij mag in het gebeuren, geschreven in onze tekst, om Christus' wil drinken van het water des Levens om niet, ja om niet, uit louter genade, want Simson is uit het voorafgaande van onze tekst breedvoerig aangewezen. Wat ging deze richter en nazireeër vaak de wegen van het vlees, kromme wegen. Hij moest een voorbeeld voor Israël zijn, in een afgezonderd leven. Maar door zijn huwelijk met een Filistijnse werd hij een toonbeeld van Israëls zonden, Israëls afhoereren van de Here. En wat gebeurt er dan? Dan laat de Here de wegen van Simson - en dat zijn wegen van het vlees - veelszins doodlopen.

Hier in Richteren 15, waar zijn eigen broeders (stel u dat voor: de mannen van Juda) hem willen uitleveren aan de Filistijnen. En de geest begeert tegen het vlees, de Geest van Christus brengt hem dan toch weer tot een geweldige overwinning, brengt dit zondige kind toch weer terug. En dan is daar in onze tekst opeens weer de Simson van Hebreëën 11, die in het geloof belijdt: "Gij heb deze grote overwinning, deze grote verlossing door uw kind geschonken". Zie, in dat uur mag Simson op de grens van leven en dood (want de man is dorstig tot stervens toe)... hij mag op de grens van leven en dood drinken uit de bron van Christus' borgtocht. Hij ontvangt uit de Christus levensvoortgang, levens-onderhoud, want zijn dienst moet nog voortgaan, want het was dorstig in de dienst. Maar de dorst wordt geleest uit de Bron van de roepende. Wie in de dienst dorst naar God, naar de levende God, zal het ook vandaag uit de Bron van Christus' borgtocht, uit Christus' volheid, telkens opnieuw verrassend en vertroostend ontvangen.

Ik preek u het woord van onze tekst aldus:

Thema: De openbaring van de naam van Christus in de levensvoortgang van Simson.

We letten op drie dingen:

Die naam van Christus is wonderbaar, want Simson:

1. Bidt door de Geest van Christus,
2. Drinkt uit de Bron van Christus,
3. Waakt over de Kerk van Christus.

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters,

Wilt u het met een term uit de wereld van de psychologie typeren, dan mag u het depressie noemen, waarin Simson in onze tekst ten prooi valt. Hier overvalt hem een zware afmatting na die grote overwinning die hij zo-even mocht behalen. Doodmoe valt hij neer en snakt naar een slokje water.

De grote man is dan heel erg klein, de sterke held heel erg zwak. En toch, de psychologie verklaart het geheim van Simsons leven niet. Wie exemplarisch de tekst gaat uitleggen en Simson als voorbeeld gaat stellen, die is heel gauw klaar. Dan ligt de toepassing ook maar zo voor de hand, en dan gaan we van deze tekst zeggen: "Zie je wel, Simson was ook maar een mens; het leven van het geloof kent zo de hoogtepunten en z'n dieptepunten, die liggen vaak vlak naast elkaar. Nu moeten wij ook maar, zoals Simson in de nood, tot de Here roepen en dan zullen wij verhooring vinden. Mensen, neem een voorbeeld aan Simson".

Maar dan hebben wij, gemeente, Simson gepredikt en aangeprezen, maar dat mag hier niet vanachter deze kathedraal. Deze kathedraal staat hier alleen maar voor de verkondiging van de Christus en anders doen we deze kathedraal weg. Hier mag alleen maar plaats zijn voor het evangelie van Jezus Christus, en van niemand anders. En dat evangelie van Jezus Christus is de verkondiging, ook vanuit Richteren 15. Nu, de naam van Simson, nee, de Naam van Christus, die is Wonderbaar, dat staat geschreven boven die geschiedenis. En die Naam van Christus moet u aangeprezen worden, daar dringt Simson zelf u naar toe. In de Christus springt de Bron van het water des Levens open, en wie dorst heeft, kome. Niet tot Simson, maar tot de Christus, en neme het water des Levens om niet. Nee, Simson is beslist geen navolgbaar en waardig voorbeeld, integendeel. Wanneer die jongen opgroeit en de Geest van de Here begint hem aan te drijven, dat leest u het in slot van Richteren 13. Wat gebeurt er dan? Dan gaat Simson zelf de wegen van het vlees verkiezen. Wat gebeurt er dan?, zo staat er in het begin van hoofdstuk 14: Simson wil trouwen met een dochter van de Filistijnen. Hij zet door, ook al vragen zijn vader en moeder: "Je gaat toch geen vrouw halen bij die Filistijnen, bij die onbesnedenen, dat kan en dat mag toch niet Simson, daar is toch een grens tussen Kerk en wereld?" Maar Simson stapt brutaal over die grens heen en verloochent de antithese door Gods Verbond gesteld, en dan loopt hij op den duur muurvast. De wegen van het vlees lopen altijd dood. En Simson kan proberen zich er handig uit te redden, met een leuk grapje en een aardig raadsel. U kent die verhalen wel en hij gaat een brutaal spel spelen met de Filistijnen, maar in het slot van hoofdstuk 14 wordt het een drama. Het is dat de Geest van de Here ingrijpt (dat staat in hoofdstuk 14:19), en Simson aangrijpt, want anders was het volkomen fout gegaan... Simsons weg was doodgelopen. En dan komt hoofdstuk 15, daar gaat het al precies eender. We hebben het gelezen en wat gebeurt daar uiteindelijk? Wel, Simson gaat z'n eigen zaakje opknappen. U leest het verhaal over de 300 vossen. Het was wel een vuile streek die z'n schoonvader uitgehaald had, en u kunt het aannemelijk en begrijpelijk voorstellen die reactie, die wilde reactie van Simson, maar het was fout.

Hij gaat zichzelf wreken, z'n eigen ruzie met de Filistijnen vecht hij uit, en dan loopt hij weer muurvast.

Hij bereikt niets, alleen dit, dat hij de Filistijnen tot het uiterste tart. Wat doen de Filistijnen? Ze zoeken hem op in zijn eigen land en daar willen ze hem arresteren. In zijn eigen land is Simson niet eens meer veilig. De eigen broeders, de mannen van Juda, willen hem uitleveren. Ja, als dat gebeurt, dan is het inderdaad met Simson gedaan, vlak voor onze tekst leest u het al, de Filistijnen juichen (vers 14).

Wat is dit toch voor een verhaal, wat doet dit verhaal in de Bijbel? Ja, gemeente, boven dit alles staat de Here God en Hij is de Vader van onze Here Jezus Christus die hier op komst is. God, die om Christus' wil uit vrije genade Zijn Verbond gedenkt; en nog laat Hij dit, Zijn Volk, niet los, al laat dat volk Hem wel los. Maar God gedenkt in Zijn toorn aan ontferming; zo is de Here.

Soeverein verwekt Hij Simson uit een onvruchtbaar ouderpaar, en zo brengt God - dat was de boodschap in de vorige preek - de genade van het leven, midden in de dood. Maar dan laat God tegelijk ook in verheven soevereiniteit zien dat deze verlossing ook

niet van deze Simson te verwachten valt. Simson moet als nazireeër een steun, een voorbeeld voor Israël zijn, in een geheiligd, een afgezonderd leven.

Maar Simson wordt geen voorbeeld, hij wordt een toonbeeld van Israëls zonden. Zoals Israël in de richterentijd de afzondering verbrak door de afgoden te volgen, en zich met de vijanden te verzwageren, zo verbreekt Simson de afzondering ook, en dan loopt zijn werk dood.

Buiten het Verbond, Simson, buiten het Verbond, Israël, daar is geen leven, daar heerst de dood, daar kan het leven niet bloeien. En dan wordt het verhaal van Simson (dat is het verhaal van Israël), een roep, een adventsroep om de komende Christus. Door Hem, door Hem alleen, zal het leven opstaan uit de doden. Simson overwint de dood niet, in tegendeel hij vindt de dood wanneer hij het zoekt buiten het Verbond van God.

Waarom dan toch, zo vragen we nu weer, waarom wordt dan deze Simson genoemd in dat Nieuwtestamentische Hebreeën 11, dat bekende hoofdstuk met het refrein: "Door het geloof". Door het geloof is ook aan Simson getuigenis gegeven en nu behoort ook hij tot een wolk van getuigen, die om ons heen ligt en die toezien of wij wel afleggen alle last, alle zonden die ons zo licht in de weg staan, of wij wel met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt.

Nu gemeente, het antwoord op die vraag is niet zo moeilijk. Geloof, wat is dat eigenlijk? Nu, dat is in Hebreeën 11 de zekerheid van de dingen die men hoopt, en een bewijs van de zaken die men niet ziet. En kijk: dat geloof, dat is het toch geweest in het leven en in de strijd van Simson.

Vaak, heel vaak op de achtergrond dat geloof, maar het was er dan toch, en dwars door zijn dwaasheden heen, dwars door zijn zonden heen, schiet het zomaar naar voren. Geloven is maar niet netjes en braaf leven, maar van dingen zeker zijn die je niet ziet, maar die je verwacht.

Kijk, in de doodssituatie van de Kerk staat er toch maar een man op, één man, die om de Filistijnen lacht en met hen speelt. En in de kritieke situatie van zijn leven wéét Simson het toch: "De Filistijnen zijn de onbesnedenen, de Filistijnen zijn de wereld van de dood, en wij kennen het leven, het leven in Gods Verbond, en dus is voor ons de toekomst. De Filistijnen, zij zullen het verliezen." Dat is het geloof van Simson.

Dat was geen statisch ding in zijn leven: je hebt het of je hebt het niet. We praten wel vaak over geloof: je bent nu eenmaal een gelovige of je bent het niet. Dan is de rust een permanente eigenschap, de deugd van gelovigheid. Nu, dat was er niet in het leven van Simson. Er zijn weinig deugden aan te wijzen in Simsons leven, maar heel wat ondeugden. Hij was letterlijk een deugniet, hij deugde niet. De Geest van de Here, de Geest van Jezus Christus, heerst over deze man, en de Geest begeert tegen zijn vlees. Die triomfeert ook over zijn vlees, in Christus ligt de gerechtigheid en ook de heiligheid. En daar gaat nu ook onze tekst vanuit, van deze Christus. Wat gebeurt er? We weten het al: de mannen van Juda binden Simson om hem uit te leveren aan de Filistijnen.

Ja, de mannen van Juda, de koningsstam, waarover geprofeteerd was: "Juda, gij zijt het, uw broeders zullen u loven, uw hand zal zijn op de nek van uw vijanden." De hand van Juda is helemáál niet op de nek van de vijand, maar op de nek van de broeder.

Zover is het gekomen; er is geen enkele moed, geen koninklijke moed meer over, geen enkel vertrouwen. Och, men had zich daar in Juda bij de feiten neergelegd. Daar komt het eigenlijk op neer in het voorgaande verhaal. De mannen van Juda zeggen: "De Filistijnen zijn de baas en dan moet die Simson niet zo eigenwijs wezen om in z'n eentje door te blijven vechten, daar komt alleen maar moeite van, en dat moet nu maar eens afgelopen wezen." Daarom binden ze hem en ze voeren hem naar de Filistijnen toe.

Dat is wat geweest voor Simson: door zijn eigen broeders verraden en uitgeleverd te worden. Dat is de eenzaamheid van Christus, die hier over Simson heen komt. Eén ding vraagt hij van de Judeeërs: "Jullie mogen mij binden, maar niet doden".

Nee, niet doden; Simson wil blijven leven in de dienst. Moet hij sterven, dan in het gevecht met de vijand, niet door de hand van de broeders.

Toen greep de Geest van de Here hem aan (dat staat er dus), en de touwen om z'n armen werden als vlasstengels, de boeien om z'n polsen slonken weg. Hij vindt een nog verse ezelskaak en maait daarmee om zich heen. En in de strijd wordt zo vaak een lied geboren, het lied van de overwinning:

"Met een ezelskaak sloeg ik dat ezelstuig, met een ezelskaak duizend man." Daarin zingt hij de vervulling van de belofte die Mozes al verkondigd had in zijn afscheidslied (Deuteronomium 32 vers 30): "Hoe zou één er duizend kunnen najagen en zouden twee er tienduizend op de vlucht kunnen drijven, als niet hun Rots, de HEERE, voor Zijn volk strijdt".

En later sluit Jozua er zich bij aan (Jozua 23:10): "Eén van u vervolgde er duizend, want de Here, uw God, streed voor u, zoals Hij dat beloofd had." En kijk, dat laatste laat de Here zien aan het moedeloze Juda, aan dat ongelovige Israël: in het geloof kan één man kloeke daden doen.

Toen kwam de depressie, de zware vermoeidheid, de hevige dorst, maar dat was de zorg in de dienst, in de dienst van de verlossing en dat betaalt hij. Hij schreeuwt naar de Here: "Gij, (en dat woord heeft grote nadruk, dat eerste woord van dat gebed. Gij, en dat is de belijdenis van de nazireeër)... Gij hebt deze grote verlossing in de hand van uw knecht gelegd." Zo staat het er als ik het letterlijk uit het Hebreeuws vertaal: "Gij hebt deze grote verlossing in de hand van uw knecht gelegd."

En dan weet Simson waar hij wezen moet. Want zijn handen zijn helemaal niet sterk, maar de Here heeft die grote overwinning op de Filistijnen mogelijk gemaakt. Simson heeft het weer verstaan: die overwinning van zo-even, dat is (als het er op aankomt) de Here. Dat heeft de Here in mijn hand gelegd. Maar Here, zou ik dan nu van dorst moeten sterven, en zo vallen in de handen van de onbesnedenen. Dat kan toch niet, dat zal toch niet? Ik mag toch leven, verder leven, strijden de goede strijd van het geloof? En daar liggen toch in uw Verbond garanties van leven en van levensvoortgang en van levensonderhoud voor? Nu komt toch de dood niet, Here, de dood door dorst in de dienst? Bij u, Heer, is toch de Levensbron? Wees mij mild en goed en toon aan mijn oprecht gemoed, uw recht waarop ik mag vertrouwen.

Nu gemeente, dit gebed, dat wordt hier geboren uit de Geest van Christus, die hier op dit moment triomfeert over het vlees van Simson. Hier blijkt weer het leven uit het Verbond van God, en hij eert weer de afzondering in dat Verbond. Hij noemt weer de Filistijnen de onbesnedenen. Och Here, bewaar mij voor hun trotse voet, verhinder dat ik vluchten moet voor goddeloze handen. Want zie, de bozen (de haters van de Kerk) storten neer, en opstaan kunnen zijn niet meer: zij sterven in hun schande (Ps. 36).

Maar ik toch niet, Here? Bij u, Heer, is de Levensbron, de Geest van Christus; dat is de Geest der genade en der gebeden, die heersen toch hier? De mensen zeggen weleens: "Nood leert bidden". Maar de nood leert niet bidden. Als dit waar zou zijn, dan kunnen we net zo goed zeggen: "Nood leert vloeken". Dat is vaak genoeg gebeurd, dat de mensen in de nood gingen vloeken. De Geest leert bidden, de Geest van Jezus Christus, en de grote Simson wordt hier erg klein, en Jezus Christus hier zeer groot. Jezus Christus, die de oorzaak van Simsons dorst (namelijk de zonden) naar zich toe zal halen. Jezus Christus, die voor Simson de levendmakende Geest zal verwerven. Ook Jezus Christus heeft dorst gekend, de dorst van Golgotha, de dorst van Psalm 42, de dorst naar God, de levende God, die Jezus Christus niet vinden kon. Want God had Hem verlaten. Dat was die dorst van Golgotha, de dorst van de borgtocht. Simson werd in zijn dorst niet van God verlaten; Jezus Christus wel. En Simson snakke naar water om te leven en te blijven leven, maar van Jezus Christus lezen we dat Hij riep: "Mij dorst," wetende dat alles volbracht was. Hij snakke op Golgotha naar water, omdat Hij wilde sterven, de dood wilde sterven; wilde stellen de daad van Zijn borgtocht. Simsons dorst kwam voort uit zijn levenswil: "Het is nog niet volbracht, Here!" Christus' dorst kwam voort uit Zijn stervenswil, Zijn borgtochtelijke stervenswil: "Het is volbracht, Vader, en dat wil ik U zeggen, zeggen met een grote stem! Het is volbracht, en nu mag ik toch daarom drinken." Nu, de Geest van Jezus Christus - de meerdere van Simson - wijst ons hier aan hoe wij levensonderhoud en levensvoortgang zullen begeren (dat mogen wij begeren), en hoe we dat zullen waarderen in de dienst, alleen in de dienst aan de Here Jezus Christus. Een enkele slok water, dat is genade om Christus' wil. En één boterham in de dienst, dat is genade om Christus' wil. Of hebt u het soms verdiend dat u leeft en uw leven voortgaat? Wie het verdiend heeft: Jezus Christus! Hij heeft het verdiend voor Simson en zo voor ons en onze kinderen. En wie zo zijn levensonderhoud van de Here begeert in de dienst, die zal het ontvangen, die zal het om Christus ontvangen uit Zijn

volheid. Simson heeft het ook toen al (zo vroeg al in het oude testament) uit de volheid van Christus, die toen komende was, ontvangen. De naam van Christus is Wonderbaar in de levensaanvang van Simson. Zijn geboorte als een prediking van de levende uit de doden, profetie van Pasen. De naam van Christus is Wonderbaar, ook in de levensvoortgang van Simson. Pasen blijft present in zijn leven. Zie, zijn leven mag nu opstaan uit de doden en hij heeft nu tot zijn verrassing en vertroosting ervaren: in het Verbond, daar is het leven. Wat gebeurt er? Toen deed God een spleet ontstaan in de holte te Lechi en er stroomde water uit, zodat hij drinken kon en zijn levenskracht terugkeerde en hij weer opleefde.

U merkt: in onze tekst wordt het effect van het wonder heel sterk geaccentueerd. Een stroom van water (de levenskracht) keert weer terug en Simson leeft weer op. Hij laaft zich en drinkt met volle teugen en ontvangt aldus nieuwe moed en kracht.

Hóe het wonder geschied is, daarover wordt niet zoveel gezegd. Er is blijkbaar een holte in de grond, een kuil en daarin ontstond een spleet, een scheur, en daaruit stroomt het water. En dan staat er: dat doet God. Nu niet HERE (met vier hoofdletters), maar God Elohim: de Almachtige. En dat God dit doet, daarin is de Here getrouw, dezelfde in Zijn Verbond, in het heden dezelfde als in het verleden.

U kent toch de verhalen uit Exodus en Numeri, de geschiedenis op weg naar het land der beloften, waar meer dan eens de bronnen opengebroken zijn door de almacht van Gods hand? Wanneer de Kerk in de woestijn dreigde te sterven van dorst, dan dacht God om Christus' wil aan Zijn Verbond en daarin aan de naam van Christus: Wonderbaar. Dan is daar die genade als een rijke presentie van God onder Zijn volk. Waar geen water is (en geen water, dat betekent geen leven, dat betekent de dood), daar schenkt God leven uit de dood, water uit een steenrots. Daar wordt later telkens van gezongen, uit die psalmen, de liederen van het Verbond. Ik denk aan psalm 74, 78, 105, 107 en 114.

Zo mag het volk dus de Here kennen door de eeuwen heen, in de woestijn en in het land der beloften. Bij U, Heer, is de Levensbron. Nu, dat is Hij nog in Richteren 15, dit wonder in het leven van Simson. Dit is prediking voor Israël van God, trouw van Gods genade in Christus. Ja, van Christus, want omdat dit wonder permanent present is in de historie van het Verbond, is dit een louter Messiaans evangelie. Eeuwen later, wanneer de apostel Paulus op de geschiedenis terugziet, dan schrijft hij in 1 Cor. 10: "Zij dronken uit de geestelijke rots die met hen meeging. En die rots was de Christus." Paulus wil maar zeggen: "Uit wie kwam toen dat water op, daar in de woestijn in de geschiedenis van Israël?" En wij voegen daaraan toe: "Uit wie kwam dat water op in de geschiedenis van Simson? Vanwaar dat leven uit de doden?" Nu, hier is maar één naam te noemen, en die naam is "Wonderbaar". Die naam van Christus, die is te prijzen.

Aan wie had Simson (ja, zeg het maar, alleen u moet zich niet boven hem verheffen, die slechte Simson...) aan wie heeft hij het wonder te danken, die Simson, het zonnekind, dat een zondekind bleek?

De steenrots was Christus, de dorstige borg van Golgotha. Die verdiende het! Die in Zijn borg van God verlaten werd, opdat Simson, - opdat wij - tot God zouden worden genomen en nimmermeer door Hem verlaten zouden worden. Nee, wij prediken Simson niet, wat zouden we daar aan hebben, aan een verkondiging van Simson? Wij verkondigen Christus en Hem alleen, de steenrots die altijd met ons meegaat, meegaat in onze dienst, en onze dorst in de dienst lest.

Wij mogen uit Zijn fonteynen (in de weg van het wonder) drinken van het water des Levens om niet.

En wie dorst heeft, kome tot Hem, en ontvangt altijd zo zijn levensonderhoud uit de volheid van de Here Christus. Is in ons levensonderhoud de naam van Christus Wonderbaar, voor ons levensonderhoud, ons brood, ons eten en drinken? Of zegt u: "Nou ja, dat is een kwestie van werken, je moet er hard voor werken." Een ander zegt: "Daar sta ik 's morgens vroeg voor op, daar werk ik hele dagen voor en dan hoop ik dat de zaak maar winst maakt en anders maar concurreren en zo." En de fabrieksarbeider zegt: "Dat inkomen zit in mijn loonzakje en dat moet de baas maar uitbetalen, ik heb een arbeidscontract, en o wee als dat niet klopt de inhoud van dat loonzakje, dan haal ik de Bond erbij". Levensonderhoud, eten en drinken, die zaken zijn soms zo verwereldlijkt, verstoffelijkt. Maar dat u het uit de hand van de Here Jezus Christus ontvangt, uw

boterham... uit Zijn doorboorde handen dat op Golgotha verdiend en verworven werd, dat leren wij hier in onze tekst.

Een andere vraag: Een vakantieganger in de kerk, wat is dat eigenlijk? En we wensen elkaar een goede vakantie. Die verkwikking, die verfrissing, vernieuwing van de krachten ontvangen wij in de dienst, uit de volheid van Christus. We zeggen als we met vakantie gaan: "We zijn er eens even echt uit!"

Helemaal niet, dat is niet waar! U blijft er in, en in de dienst ontvangt u rust, het feest van de rust, de steenrots is nog altijd Christus. Ook voor de vakantie is Jezus Christus dan te prijzen.

Simson ontving de vernieuwing van zijn krachten, opdat zijn dienst zou voortgaan, de strijd van zijn leven, tegen de vijanden van de Kerk. Dan ontvangen we door de vakantie goede moed en nieuwe kracht en frisse ijver in de voortgang van onze dienst en van onze strijd. Simson heeft daar iets van verstaan en begrepen en hij staat meteen weer in de dienst. Hij dient de Kerk in de naamgeving van deze bron en zegt: "De bron van de roepende. En die bevindt zich te Lechi tot op de huidige dag."

Die laatste term "tot op de huidige dag", dat is meer dan alleen maar een tijdsaanduiding, waarmee de schrijver van het boek Richteren zou zeggen: "Ga maar kijken, mensen! Tot op de dag van vandaag is die bron daar nog altijd in Lechi." Nee, er zit meer in blijkens het boek Deuteronomium, waarin de term, "tot op de huidige dag" meer dan eens voorkomt. Daar betekent die uitdrukking zoiets als "tot een getuigenis voor het nageslacht". Simson geeft deze bron de naam "roeperfontein" (om het met de Zuidafrikaanse vertaling te zeggen), en belijdt hiermee: "Als u tot de Here roept en het leven van Hem verwacht, nu, dan springen in de weg van het wonder de bronnen open en dan zult u het leven genieten in Gods Verbond."

Deze fontein wordt een profetisch en een evangelisch monument voor het nageslacht. Simson waakt hier over de Kerk van Christus in de toekomst.

De Kerk in het heden - hij heeft het pijnlijk ervaren - heeft geen verwachting meer. De mannen van Juda leveren hem uit in de handen van de Filistijnen, leveren de verlosser uit. Dat was een verloochening van het verleden, van de advent van Christus. De mannen van Juda hebben zich bij het feit van de Filistijnen onder druk neergelegd. Het is nu eenmaal zo, en ook Simson moet met de omstandigheden rekenen. Een dode Kerk. De Kerk is een kerkhof geworden, een Kerk in het graf van de vertwijfeling van de wanhoop van het ongeloof. Maar dan roept Simson in het geloof tot de Here. Van Hem is al zijn verwachting: "Bij u Heer is de Levensbron." De Bron is daar, de Bron van de roepende, de roeper in de weg van verrassende en vertroostende woorden, dankzij Jezus Christus. Nu denkt Simson: "Laat de Kerk in het heden doodgaan, dood in het ongeloof, maar de Kerk zal toekomst hebben en de Kerk zal er in de toekomst zijn."

En die Kerk van de toekomst zal tot de Here roepen en van Hem het leven verwachten. Daarom: noem deze Bron Roeperfontein, tot een getuigenis, een belijdenis. En wanneer dan later de Israëliet met zijn jongen langs deze bron wandelt, en die jongen wil drinken, jongen: ga je gang. En die knaap vraagt: "Waarom heet die bron eigenlijk zo - Roeperfontein?"

dan moet de vader antwoorden: "Daar heeft de Here Simson gelaafd, gesterkt, vertroost en verkwikt. En als wij ook maar tot de Here roepen en het altijd van Hem verwachten, van Hem alleen, dan komt het wonder en dan gaat de toekomst open en dan zal het leven bloeien in het Verbond van God." <>

Broeders en zusters, tot op de huidige dag heeft de Kerk in haar geschiedenis deze Here en God gekend en ervaren en bevonden als de God van Simson, als de God en Vader van onze Here Jezus Christus. Heeft het de Kerk aan iets ontbroken in haar historie? En als de laatste woestijn gaat komen (en die zál komen), en de onbesnedenen gaan triomferen..., en het gaat er al angstig op lijken om ons heen... en de eigen broeders laten ons in de steek, ook dat gaat gebeuren... Jeruzalem wordt Sodom en Egypte tegelijk..., en velen hebben geen moed meer en geen uitzicht en geen verwachting... dan nóg geldt in dat allerlaatste uur:

Welzalig hij die al zijn kracht en hulp alleen van U verwacht, Een dal, geblakerd door de zon, ontsluit voor hen zelfs bron op bron - in Christus Jezus.

Amen.